

L'INFERN FA PUDOR DE PÓLVORA

Es va despertar de sobte cridat per un fort soroll, un cop a sobre de la barra del bar on s'havia quedat adormit. Amb la vista encara borrosa va mirar al seu voltant; continuava a aquell ruïnós edifici que tan bé coneixia, i al que pocs imprudents s'acostaven. Al seu costat, buida, una ampolla de whisky barat agonitzava. El seu revòlver estava al costat d'aquesta, esperant ser alimentat per les tres bales que ell havia disposat en fila índia, com un dominó. D'un cop de mà va llençar l'ampolla a terra, avorrit de tot.

-Tens una ànima tan deteriorada com aquest hotel –va dir la veu d'una dona.

Com sempre, li era impossible esbrinar d'on venia. A vegades de la dreta, altres de l'esquerra, o de dalt... tot i que normalment li parlava per l'esquena. Al principi l'inquietava allò, però amb el temps va deixar d'importar-li tant la veu d'aquella dona, com la seva presència i la mare que la va parir, a ella i a tots els morts que el molestaven. Estaven allà, amb ell, atrapats, i tant, però ell no era la maleïda Caroline per guiar-los cap a la llum. Ell era un bon catòlic, i si aquelles ànimes no trobaven el descans era perquè s'ho mereixien; com van merèixer els seus cossos pecadors la mort.

En Marcel es va estirar. L'alè li cremava, i el sabor de l'alcohol l'impregnava les genives. Va ficar la mà a la butxaca lateral dels pantalons i va treure un paquet de tabac. Es va encendre un cigar. La flama de l'encenedor ballava boja, arrítmica i frenètica. Sens dubte, tots estaven allà, a aquella nit tan especial. No li agradava tindre públic, però si en tants anys no s'havia pogut deslliurar d'ells, menys encara aquella vegada. Li deien amb incansables xiuxiueigs: Volem que vinguis amb nosaltres. Però a diferència de totes aquelles prostitutes, *xulos*, *xaperos* i proxenetes que el turmentaven, ell havia complert la seva missió a la terra, i el càncer que se'l menjava per dins era el senyal que el Senyor el cridava a la fi. Per tant, s'havia preparat una festa d'acomiadament sense reparar en despeses, al lloc on va començar tot: l'Hotel Meravella. Aquell vell edifici ruïnós de tres plantes va ser el primer prostíbul encobert que va "tancar". Apartat com estava de la civilització, els crits, els trets i les flames van ser tan discrets com els seus propietaris i clients. Acabaven d'expulsar-lo de l'exèrcit per agredir a un superior que va violar a una noia quan van ser enviats a Afganistan. Missió

humanitària, deien a la premsa. Ell va sofrir abusos sexuals de petit, i mai va tolerar aquell tipus de violència. En sortir de la presó militar, va agafar la ràbia que acumulava i unes *uzis* que guardava il·legalment a casa, i va començar a netejar la societat pel seu compte. Era una perfecta màquina de matar, ben entrenada, així que mai el van enxampar. Anava moltes passes per endavant de la policia.

Es va posar dempeus, i una olor agut li va fer doblegar-se cap al davant. Va vomitar whisky i sang a parts iguals, amb la cigarreta arrossegada per tot allò.

-El teu aspecte és lamentable, soldadet –la veu de nou, tot i que aquesta vegada ell va esbrinar que el fantasma de la prostituta estava davant seu. El va veure en aixecar el cap lentament. La imatge de la noia mostrava un rostre ennegrit pel foc, les robes encara fumejant, i dos trets que havien foradat el seu cor.

-Vés a pastar –li va dir a ella.

El càncer se'l portava, però devia aguantar una hora més. El *grand finale* planejat s'acostava. Vint mil euros era el preu; la meitat descansava dins d'un sobre a una butxaca de la seva jaqueta. De l'altre va treure una llanterna tàctica.

La lluna plena que regnava a fora era font de llum suficient per guiar-se per dins de l'edifici, però en Marcel volia veure amb claredat. La vista li fallava pel dolor i l'alcohol, que s'estenia per tot el seu cos. Així que va encendre l'aparell i va il·luminar el front de l'estança, fent desaparèixer el fantasma de la noia. Però en passar, ella es va deixar veure una altra vegada. L'antiga prostituta era la que més en contacte amb el Marcel estava, ja que li agradava fer-li sofrir mal sons sovint.

Cada racó d'aquell edifici li recordava la matança que va causar anys enrere. Com flaixos a la seva ment, els diferents fantasmes recreaven les seves morts; centenars van ser aquella maleïda nit.

La veritat era que tenia molt de públic esperant-lo. Hi havia molt lloc lliure a l'Infern.

Es dirigia cap al terrat, i tant als passadissos com a les escales va reconèixer molts dels morts. Eren tantes les seves víctimes que mai s'hauria imaginat que podria recordar-se de totes al veure-les. En veure a un desgraciat sense dents al que va fer menjar un d'aquells graons abans de rebentar-li el cap d'un tret, va somriure. Li agradava allò que havia fet, la neteja que necessitava la societat.

Va arribar al terrat ignorant els crits i malediccions que li dedicaven els fantasmes, i va mirar al cel seré de la nit. Aviat callarien aquelles veus. Abans que sortís el sol, ell ja estaria gaudint del Paradís.

* * *

El cotxe va frenar, arrossegant amb les rodes la pedra del descampat que una vegada var ser un aparcament per a camions, molt abans que l'edifici del fons esdevingués un prostíbul disfressat d'hotel. El perímetre estava colonitzat per altes males herbes, ideals per fer passar desapercebut el cotxe i els seus moviments, així que l'Adriana va apagar el motor i va sortir del vehicle. La roba negra era un plus a la seva cautela.

La llum de la lluna li permetia orientar-se perfectament. Va mirar el rellotge i va moure el coll en cercle, estirant les cervicals. Va estudiar el terreny, que ja havia visitat un parell de dies abans per fer-se un mapa mental de les possibles sortides, no fos que aquell misteriós encàrrec fos una trampa. Un lloc així, amb una hora tan assenyalada, i senyalant que només hi hauria un home, i al terrat per a més informació, era per pensar que alguna banda se la volia treure de sobre. Però alguna cosa al seu instint li va fer confiar; això i els deu mil euros que teòricament l'esperaven a mans del seu objectiu.

Es va pentinar el seu curt cabell negre amb els dits i va avançar cap a l'edifici observant el paratge, escoltant més enllà dels seus passos, olorant l'aire, sentint el sabor creixent de l'adrenalina a la boca, i gaudint del tacte de la seva pistola a la mà.

La porta de l'edifici estava destrossada. No calia ni tocar les restes per entrar.

L'interior era un lloc ple de racons obscurs, pols i runes. Les parets lluien el negre com a testimoni de foc que es va empassar la vida de molt males persones. Va somriure; com si ella fos millor, que es dedicava a matar per diners, sense preguntar. Un tret o dos i au, de vacances al carib.

Tres passes dins d'aquell lloc i es va convèncer d'encendre la petita llanterna que sempre portava. No volia deixar-se veure, però amb el soroll de les ensopegades la descobririen abans que no pas pel discret raig de llum que ja projectava cap a terra.

Va mirar el rellotge digital. Quedaven quinze minuts per l'hora acordada. Havia d' arribar al terrat. Allà l'esperava el seu objectiu, en teoria. Els dubtes van assaltar-la de cop, portant una por racional a haver caigut a la trampa d'alguna de les bandes de romanesos a les que havia fet disminuir

el nombre de membres a cops de plom. Va fer un pas enrere, però va topar amb un mur. En donar-se la volta, sorpresa, pistola amunt, va veure que no hi havia res. La porta deixava entrar l'aire de la nit i la llum de la lluna. La seva respiració s'accelerà per moments, i quasi crida al notar una mà empenyent-la suaument cap a dins de l'edifici.

-Merda –li va sortir d'entre els llavis, tot tremolant.

Un altre cop va ser empesa cap a dins, amb suavitat però amb fermesa. Es va girar sobre els peus, apuntant amb l'arma, neguitosa, suant, però alguna cosa li deia que no lluités contra allò, que fes la feina i podria marxar. Era com escoltar la veu de la consciència demanant-li que matés, que liquidés el seu objectiu, tot el contrari que solia passar-li pel cap quan encanyava a algú.

Es va veure conduïda cap a unes escales que pujaven. Tremolava lleugerament. Alguna cosa allà dins volia que pugés. I així ho va fer després que algú l'empenyés amb força cap els primers graons. Enfocava amb la llanterna aquí i allà, i amb cada moviment creia veure ombres movent-se, creuant passadissos o observant-la des dels racons més obscurs. Fins i tot estava segura que podia escoltar veus xiuxiuejant al seu darrere, al davant, a sota i a dalt. No estava sola, això ho tenia segur, i no li agradava gens ni mica veure que no podia escollir el camí a seguir. Sempre rebia una empenta si es detenia o girava per on no devia.

Així és com va arribar al terrat, acompanyada de mans que la guiaven, de veus confuses, plors, crits perduts a la foscor de l'edifici, i l'olor de cremat, que segons va anar pujant, s'accentuà.

Sortir a fora va ser alliberador, el medicament que necessitava el seu cor per deixar d'intentar sortir disparat del pit. En agafar aire, va veure que a l'altre costat de la terrassa, fumant al límit mateix de la cornisa, un home la mirava, deixant caure una jaqueta davant seu. La va assenyalar. Ella va entendre i va assentir.

* * *

En Marcel va donar una calada ben llarga a la cigarreta abans de llençar-la al buit que s'obria darrere d'ell. Girant una mica el cap va veure com la burilla, encara encesa, es perdia dins l'obscuritat del terra, tres plantes avall. Va somriure, mofant-se de tots aquells fantasmes que el miraven des d'allà, esperant la seva caiguda. Ell va escopir.

-També caurà a sobre del teu cap –va dir-li la prostituta morta, situada al seu costat, mirant-lo fixament.

-Em tens fins als collons –li va dir ell, tornant a mirar a la dona que ja l’apuntava amb una pistola-. Et ficaria una altra bala, però a la boca, perquè no poguessis parlar. Deixa’m morir en pau, maleïda.

Una rialla freda com el gel es va perdre a la seva esquena, caient, deixant d’escoltar-se en pedres al terra negre.

La dona que apuntava al Marcel el mirava, però no estrenyia el gatell.

-No em dispararàs? –va cridar ell-. Tens la pasta a la jaqueta. Jo sóc el teu client i el teu objectiu. Dispara, collons.

-Agafar el teu arma –va dir ella, que havia vist que el Marcel portava la pistola ficada a la cintura dels pantalons.

-Vols un duel just? –va somriure ell-. Està bé.

I acabant de treure-la, es va escoltar l’esclat d’un tret. El Marcel va caure edifici avall amb un forat sagnant al mig del cor.

Mestre queia, va pensar que potser hauria estat bé dir una frase ben pensada com a epitafi, per rubricar la seva història, la d’aquell que va netejar els carrers com el Charles Bronson o el Clint Eastwood, que tant li agradaven les seves pel·lícules. Però la vida era allò, una mort sense càmeres lentes ni música de fons que fes de l’escena un moment mític on els espectadors s’aixequessin de les butaques aplaudint. A ell li esperaven avall, en silenci, somrients, amb els braços oberts.

* * *

L’Adriana va agafar els diners de la jaqueta que estava a terra. No es va aturar a contar, tot i que l’angoixa que l’havia acompanyat havia desaparegut del tot. Necessitava sortir d’allà i oblidar.

Va desaparèixer pel fosc llindar de la porta que portava a l’interior de l’edifici mentre un centenar de mirades l’observaven, agraïdes. Després es van girar totes cap al mateix punt, just al mig del gran grup, on dempeus, resignat i amb un amarg somriure als llavis, el Marcel es mirava el pit, amb la samarreta tacada de sang.

-Mira el costat positiu –li va dir amb veu clara, tant com la seva imatge, la prostituta que tant li havia parlat d'ençà que la va matar-, ara ja no tens un càncer menjant-te les entranyes.

El Marcel no li va fer gens de cas, tot i que ella el va abraçar per l'esquena amb tendresa. A ell ja li importava una merda el càncer, els diners, la justícia i la religió. El seu Senyor l'havia traït, ja que allò que feia pudor de pólvora no era pas el Paradís.

FI